

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2023 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska - Świgut

przy udziale oskarżyciela posiłkowego A. C. (1)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 7 lipca 2023 roku oraz 29 września 2023 roku

sprawy A. C. (2) córki M. i T. z domu K.

urodzonej (...) w K.

oskarżonej o to, że

w dniu 24 kwietnia 2021r. w L. rejonu (...), dokonała przywłaszczenia powierzonego jej samochodu marki A. (...) o nr rej. (...), poprzez jego sprzedanie za kwotę 9000 zł

to jest o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k.

I. uniewinnia oskarżoną A. C. (2) od czynu zarzucanego aktem oskarżenia;

II. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy prawo o adwokaturze przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. Z. kwotę (...),80 (tysiąca pięciuset czterdziestu dziewięciu, 80/100) złotych tytułem kosztów nieodpłatnej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej A. C. (2) z urzędu w postępowaniu jurysdykcyjnym.

III. na podstawie art. 630 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 1105/22	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli			

wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	A. C. (2)	w dniu 24 kwietnia 2021 roku w Ł., rejonu (...) dokonała przywłaszczenia powierzonego jej samochodu marki A. (...) o nr rej. (...), poprzez jego sprzedanie za kwotę 9000 złotych CZYNU NIE PRZYPISANO	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
A. C. (1) i A. C. (2) pozostawali w związku małżeńskim. Małżonkowie pozostawali w ustroju majątkowym wspólności ustawowej. Od dłuższego czasu A. C. (1) pracował na terenie Republiki Federalnej Niemiec, a A. C.	Fakty bezsporne, a nadto Dowody: Zeznania świadka A. C. (1) k. 2, k.164-165 Zeznania świadek T. C. k. 29-30, k. 166-167 Wyjaśnienia oskarżonej A. C. (2) k. 162-163		

<p>(2) zajmowała się domem stron położonym w Ł..</p>			
<p>Końcem drugiej dekady XXI wieku A. C. (2) zdecydowała zapisać się na kurs przygotowujący do egzaminu na prawo jazdy kat. B. Kurs ten oskarżona ukończyła z sukcesem, czego zwieńczeniem było zdanie przez nią z wynikiem pozytywnym egzaminu na prawo jazdy. W tym czasie A. C. (1) nie posiadał prawa jazdy, prawo jazdy posiadała natomiast córka stron K. C. (1), która mieszkała wówczas jeszcze w domu rodzinnym.</p>	<p>Fakty bezsporne, a nadto Dowody: Zeznania świadka A. C. (1) k. 2, k.164-165 Zeznania świadek K. C. (1) k. 25, k. 189-190 Wyjaśnienia oskarżonej A. C. (2) k. 162-163 Zeznania świadka K. C. (2) k. 191-192</p>		
<p>W tym czasie A. C. (1) zdecydował kupić od swojego pracodawcy samochód marki A. (...). Samochód ten oskarżyciel posiłkowy zakupił za pieniądze ze swojego wynagrodzenia za pracę. Samochód ten przyjechał do Polski pod nieobecność A. C. (1), który przekazał swojej małżonce, iż ów pojazd stanowi prezent dla niej jako swoista nagroda za zdanie egzaminu. Niedługo po przyjeździe tego pojazdu A. C. (2) zarejestrowała ten samochód w urzędzie komunikacji, podając że jest jego jedynym właścicielem.</p>	<p>Dowody: Częściowo zeznania świadka A. C. (1) k.164-165 Dowody z dokumentów przedstawionych przez oskarżoną k. 112-149, k. 172-188 Wyjaśnienia oskarżonej A. C. (2) k. 162-163 SMS od pokrzywdzonego k. 10-13</p>		
<p>Niemniej jednak samochód ten nie był użytkowany przez A. C.</p>	<p>Dowody:</p>		

<p>(2), która z uwagi na swoje schorzenia zdrowotne bała się prowadzić ten pojazd. Oskarżona pojazdem tym jechała tylko jeden raz. Zazwyczaj samochód ten był używany przez córkę stron K. C. (1). Małżonkowie z majątku wspólnego opłacali koszty użytkowania tego pojazdu, w tym koszty ubezpieczenia OC.</p>	<p>Zeznania świadka A. C. (1) k. 2, k.164-165</p> <p>Umowa ubezpieczenia samochodu k. 10-13</p> <p>Zeznania świadek K. C. (1) k. 25, k. 189-190</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonej A. C. (2) k. 162-163</p>		
<p>Wraz z czasem w małżeństwie stron pojawił się wyraźny kryzys. Powodem kłótni małżonków były także plany odnośnie przedmiotowego pojazdu. Strony różnie widziały przyszłość tego samochodu i oprócz planu sprzedaży pojazdu akonto zakupu lepszego samochodu pojawiały się także plany darowania tego pojazdu synowi K. C. (2). Zarazem cały czas A. C. (2) utrzymywała, że pojazd ten stanowi jej wyłączną własność, gdyż został jej dany w prezencie.</p>	<p>Dowody:</p> <p>Częściowo zeznania świadka A. C. (1) k. 2, k.164-165</p> <p>Zeznania świadek K. C. (1) k. 25, k. 189-190</p> <p>Zeznania świadek T. C. k. 29-30, k. 166-167</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonej A. C. (2) k. 162-163</p> <p>Zeznania świadka K. C. (2) k. 191-192</p>		
<p>Kolejno między małżonkami dochodziło do coraz to większych napięć. W tym czasie A. C. (1) ograniczał żonie środki na utrzymanie. Jeszcze w sierpniu 2020 roku oskarżyciel posiłkowy wskazał w drodze wiadomości tekstowej oskarżonej, że jak nie ma z czego się utrzymać, to</p>	<p>Dowody:</p> <p>SMS od pokrzywdzonego k. 17,18</p> <p>Dowody z dokumentów przedstawionych przez oskarżoną k. 112-149, k. 172-188</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonej A. C. (2) k. 162-163</p>		

<p>niech sprzeda samochód, który jej kupił.</p>			
<p>Finalnie konflikt między małżonkami zakończył się wniesieniem przez oskarżoną zawiadomienia o znęcaniu się nad nią przez oskarżyciela posiłkowego. Na skutek tego zawiadomienia zastosowano wobec A. C. (1) środki zapobiegawcze. Owo posunięcie A. C. (2) spowodowało jeszcze większy konflikt na tle majątkowym. Mianowicie od tego czasu A. C. (1) całkowicie zaniechał łożyć na utrzymanie swojej żony, przesyłając jej tylko i wyłącznie pieniądze na utrzymanie dzieci. A. C. (1) w tym czasie partycypował też częściowo w kosztach utrzymania wspólnego domu stron.</p>	<p>Częściowo zeznania świadka A. C. (1) k. 2, k.164-165</p> <p>Dowody z dokumentów przedstawionych przez oskarżoną k. 112-149, k. 172-188, a konkretnie wyciąg z rachunku bankowego, odpis wyroku w sprawie o znęcanie</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonej A. C. (2) k. 162-163</p>		
<p>Skutkiem tego diametralnie pogorszyła się sytuacja majątkowa A. C. (2), której nie było stać na zaspokojenie jej potrzeb życiowych. W tym czasie oskarżona korzystała z pomocy znajomych, różnego rodzaju fundacji. W tym czasie sytuacja oskarżonej była tym bardziej trudna, gdyż pozostawała ona w leczeniu okulistycznym i diagnostyce onkologicznej, co potęgowało jej wydatki oraz zwiększały zakres wydatków związanych z zapewnieniem</p>	<p>Zeznania świadek B. L. (1) k. 22, k. 166</p> <p>Dowody z dokumentów przedstawionych przez oskarżoną k. 112-149, k. 172-188, a konkretnie z dokumentacji medycznej oskarżonej, dokumentów wykazujących ponoszone przez nią wydatki , wsparcie organów pomocy społecznej, ogólną złą kondycje finansową</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonej A. C. (2) k. 162-163</p>		

podstawowych potrzeb życiowych.			
<p>W takim stanie rzeczy A. C. (2) postanowiła niejako skorzystać z rady męża i sprzedać dany jej samochód. A. C. (2) była przekonana, że samochód ten stanowi jej majątek osobisty. W związku z tym podjęła ona próbę sprzedaży tego pojazdu. Pierwsza z tych prób nie powiodła się z uwagi na postawę A. C. (1), który sprzeciwił się sprzedaży wskazując nabywcom pojazdu, iż jest on jego współwłaścicielem.</p>	<p>Częściowo zeznania świadka A. C. (1) k. 2, k.164-165</p> <p>SMS od pokrzywdzonego k. 17,18</p> <p>Zeznania świadek K. C. (1) k. 25, k. 189-190</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonej A. C. (2) k. 162-163</p> <p>Zeznania świadka K. C. (2) k. 191-192</p>		
<p>24 kwietnia 2021 roku A. C. (2) korzystając z pomocy swojej przyjaciółki B. L. (1) pod nieobecność A. C. (1) sprzedała ów pojazd Ł. B.. Skutkiem tej transakcji A. C. (2) weszła w posiadanie kwoty 9000 złotych, którą to zdeponowała na rachunku bankowym, a następnie przeznaczyła na koszty swojego utrzymania, w tym specjalistycznego leczenia.</p>	<p>Umowa sprzedaży samochodu k. 19</p> <p>Zeznania świadek B. L. (1) k. 22, k. 166</p> <p>Dowody z dokumentów przedstawionych przez oskarżoną k. 112-149, k. 172-188, a konkretnie wyciąg z rachunku bankowego</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonej A. C. (2) k. 162-163</p>		
<p>Na dzień zamknięcia przewodu sądowego A. C. (2) i A. C. (1) pozostawali w związku małżeńskim, gdyż wyrok Sądu I Instancji orzekający ich rozwód został zaskarżony i aktualnie toczy się postępowanie odwoławcze. Małżonkowie posiadają majątek</p>	<p>Fakty bezsporne, a nadto</p> <p>Dowody:</p> <p>Zeznania świadka A. C. (1) k. 2, k.164-165</p> <p>Zeznania świadek K. C. (1) k. 25, k. 189-190</p> <p>Zeznania świadek T. C. k. 29-30, k. 166-167</p>		

<p>znacznej wartości w skład, którego wchodzi dwa domy jednorodzinne, budynki gospodarcze i nieruchomości rolne o łącznej powierzchni niespełna 4 hektarów. Orientacyjna wartość tego majątku to około 2000000 złotych.</p>	<p>Dowody z dokumentów przedstawionych przez oskarżoną k. 112-149, k. 172-188, a konkretnie dokumenty obrazujące jej majątek ziemski</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonej A. C. (2) k. 162-163</p> <p>Zeznania świadka K. C. (2) k. 191-192</p>		
<p>A. C. (2) ma 50 lat. Oskarżona posiada wykształcenie średnie. A. C. (2) jest mężatką, w trakcie postępowania rozwodowego, z którego to związku posiada dwójkę dorosłych dzieci. Oskarżona pracuje w Pijalni (...) w K., skąd uzyskuje miesięczny dochód w wysokości około 2000 złotych. Oskarżona nie leczyła się psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. A. C. (2) jest osobą niekaraną. Oskarżona wraz z mężem posiada znacznej wartości majątek ziemski, na który składają się budynki mieszkalne, gospodarcze oraz działki rolne.</p>	<p>Zeznania świadka A. C. (1) k. 2, k.164-165</p> <p>Zeznania świadek K. C. (1) k. 25, k. 189-190</p> <p>Zeznania świadek T. C. k. 29-30, k. 166-167</p> <p>Karta K. k. 60</p> <p>Notatka o oskarżonej k. 62</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonej A. C. (2) k. 162-163 w zakresie danych osobopoznawczych</p> <p>Zeznania świadka K. C. (2) k. 191-192</p>		
<p>1.Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	

1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
OCena DOWOdów			
1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
		<p>A. C. (2) będąc słuchana w postępowaniu przygotowawczym nie przyznała się do zarzucanego jej czynu, korzystając zarazem z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Natomiast w trakcie rozprawy głównej oskarżona w dalszym ciągu negując swoją odpowiedzialność karną, zdecydowała się złożyć obszerne wyjaśnienia. W tych oświadczeniach procesowych A. C. (2) wskazała, iż samochód przez nią sprzedany, został jej darowany przez męża. Dokładnie oskarżona użyła określenie, iż ów pojazd stanowił prezent za to że zdała prawo jazdy. A. C. (2) przyznała, iż posiadała z mężem wspólność majątkową, a pieniądze na zakup tego pojazdu pochodziły z pracy zarobkowej oskarżyciela</p>	

posiłkowego. A. C. (2) potwierdziła również, iż nie korzystała z tego prezentu z uwagi na swoją wadę wzroku i obawy przed kierowaniem tego pojazdu. Oskarżona wskazała, iż w małżeństwie stron dochodziło do nieporozumień na skutek zakresu użytkowania tego pojazdu przez A. C. (1), który posiadał zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. A. C. (2) wyjaśniła także, iż w 2020 roku zostało wszczęte postępowanie karne przeciwko A. C. (1), gdzie oskarżycielowi posiłkowemu postawiono zarzut znęcania się nad żoną i orzeczono względem niego środki zapobiegawcze. A. C. (2) podała, iż wówczas mąż przestał łączyć na jej utrzymanie, a jej sytuacja finansowa drastycznie się pogorszyła. A. C. (2) podała także, iż to A. C. (1) pierwotnie nakazał jej sprzedać dany jej samochód, aby mieć w takim przypadku pieniądze na życie. Dalej oskarżona przyznała, iż po tym fakcie próbowała sprzedać ów samochód, czemu jednak sprzeciwił się oskarżony. Oskarżona podała także, iż w skład majątku wspólnego stron wchodzi dwa budynki mieszkalne, budynki gospodarcze oraz nieruchomości rolne. Oskarżona opisywała również, iż jej trudną sytuację związaną z

zaprzestaniem łożenia na jej utrzymanie przez oskarżonego spotęgowały także jej dolegliwości zdrowotne. A. C. (2) opisała także okoliczności transakcji z kwietnia 2021 roku. Oskarżona wskazała także, iż między małżonkami dochodziło w trakcie ich małżeństwa do sporów w zakresie własności tego pojazdu, gdyż A. C. (1) mimo, że utrzymywał, że dał żonie w prezencie ten pojazd to i tak rozszczył sobie do niego prawa. Oskarżona podała także, iż pieniądze uzyskane z owej transakcji zużytkowała na utrzymanie siebie i dziecka, a także swoje leczenie. A. C. (2) podkreśliła wówczas, iż w tym czasie nie było jeszcze orzeczonych alimentów na rzecz K. C. (2). Sąd Rejonowy ocenił, iż wyjaśnienia oskarżonej A. C. (2) są w pełni wiarygodne i nie zostały podważone w realiach niniejszego postępowania. W pierwszej mierze należy zwrócić uwagę, iż stan faktyczny w niniejszej sprawie był w większości bezsporny. Tak naprawdę spór między stronami w tym procesie ogniskował się do charakteru wejścia w posiadanie tego pojazdu przez A. C. (2). W tej mierze należało zwrócić uwagę, iż wyjaśnienia oskarżonej nie były zbieżne z zeznaniami A. C. (1). Pozostali świadkowie występujący w tej sprawie

nie mieli wiedzy odnośnie charakteru wejście w posiadanie przez A. C. (2) tego pojazdu. Zestawiając owe sprzeczne depozycje Sąd obdarzył walorem wiarygodności oświadczenia A. C. (2). Przede wszystkim A. C. (2) w tym zakresie przedstawiła jedną, spójną wersję, zgodną z zasadami doświadczenia życiowego. Podczas gdy A. C. (1) składając zeznania przedstawiał nie do końca spójną argumentację. Raz bowiem oskarżyciel posiłkowy wskazywał, iż samochód zakupił dla rodziny, w innym miejscu na rozprawie wskazywał, iż samochód ten był prezentem ale dla rodziny. Kolejno A. C. (1) podał, iż żona mogła zrozumieć, że to jest prezent dla niej. E. sam oskarżyciel nie potrafił w sposób konsekwentny opisać pod jakim tytułem prawnym jego żona weszła w posiadanie tego pojazdu. Nadto to wyjaśnienia A. C. (2) mają oparcie w dowodzie z sms wysłanego przez oskarżonego, gdzie A. C. (1) w sierpniu 2020 roku, a więc już w czasie trwania sprawy o znęcanie, napisał żonie, iż ma sprzedać kupiony dla niej samochód, co również przemawia za wersją przekazaną przez oskarżoną. Dalej sam A. C. (1) w trakcie nieudanej próby sprzedaży tego pojazdu w 2021 roku miał zaznaczać, iż

samochodu nie dał w żonie prezencie – vide jego zeznania z rozprawy. E. należy przyjąć, iż skoro odnosił się wówczas do tej materii to przynajmniej A. C. (2) musiała być w przeświadczeniu, że jest jedyną właścicielką tego pojazdu. Dalej owo stwierdzenie ma potwierdzenie w innych zeznaniach oskarżyciela posiłkowego, który podał, iż oskarżona zawsze uważała, iż samochód ten stanowił jej wyłączną własność, co również uwiarygadnia wersje A. C. (2). Do tego należy zwrócić uwagę na sms oskarżyciela z 29 lipca 2021 roku k. 17, a więc 4 miesiące po sprzedaży pojazdu, kiedy to tłumaczył się, że użył przenośni określając samochód własnością A. C. (2). Dalej wyjaśnienia oskarżonej w zakresie wydatkowania tych pieniędzy na swoje utrzymanie i leczenie, znajduje oparcie złożonej przez nią do akt sprawy obszernej dokumentacji medycznej, wyciągu z rachunku bankowego. Zarazem wypada zwrócić uwagę, iż bezsporne między stronami tego procesu był fakt, iż oskarżyciel posiłkowy zaprzestał łożenia na żonę w momencie wniesienia przez nią sprawy o znęcania. Nadto godzi się zwrócić uwagę, iż jak wynika z przedłożonej przez A. C. (2) dokumentacji

świadczenia o charakterze alimentacyjnym zostały zasądzone od A. C. (1) dopiero we wrześniu 2021 roku. Z dokumentacji tej wynika również, iż oskarżona w tym czasie korzystała z pomocy opieki społecznej, fundacji. Wyjaśnienia A. C. (2) mają także oparcie w dowodzie z zeznań B. L. (2), która również wskazała na trudną sytuację życiową oskarżonej. Oczywiście Sąd Rejonowy dostrzega, iż pozostali świadkowie występujący w tej sprawie, a to T. C., K. C. (1), a także K. C. (2) przejawiali do oskarżonej co najmniej chłodny stosunek emocjonalny. Niemniej ich zeznania nie stały w oczywistej sprzeczności z depozycjami oskarżonej. Trzeba mieć na względzie, iż świadkowie ci nie mieli pewnej wiedzy w zakresie sposobu wejścia w posiadanie tego pojazdu przez A. C. (2). Natomiast fakt łożenia przez oskarżyciela na dzieci i partycypowanie przez niego w kosztach utrzymania domu nie był przez oskarżoną kwestionowany. Dalej Sąd Rejonowy dostrzega także spójność wyjaśnień oskarżonej z zeznaniami oskarżyciela posiłkowego w zakresie wielkości i poszczególnych składników majątku ziemskiego stron tego procesu. Tym samym

		przeprowadzony przewód sądowy nie pozwolił zanegować twierdzeń faktycznych A. C. (2), które to wyjaśnienia zostały uznane za wiarygodne i przydatne do poczynienia w tej sprawie ustaleń faktycznych.	
	<p>Sąd Rejonowy uznał za jedynie częściowo wiarygodne zeznania świadka, a zarazem oskarżyciela posiłkowego A. C. (1). Głównym elementem zanegowanym przez Sąd w toku procesu dowodowego, spośród depozycji oskarżyciela, było wskazanie przez niego, iż nie darował on owego samochodu swojej żonie. W tym zakresie należy zwrócić uwagę, nie tylko co zrozumiałe na wyjaśnienia samej A. C. (2), lecz przede wszystkim treść SMS wysłanego do oskarżonej już w trakcie postępowania o znęcanie się. Mianowicie w tym SMS A. C. (1) napisał swojej żonie, żeby sprzedała samochód, który on jej kupił. Treść tego SMS nie tylko świadczy o jego ówczesnej zgodzie na sprzedaż pojazdu, lecz przede wszystkim uwiarygadnia twierdzenia A. C. (2), iż ów samochód stanowił dla niej prezent. Jako niekonsekwentne i sprzeczne z zasadami</p>		

doświadczenia życiowego należy ocenić tłumaczenia A. C. (1) jego motywacji związanej z wysłaniem tego rodzaju wiadomości. Kolejno należy zwrócić na postawę oskarżyciela posiłkowego na rozprawie głównej, gdzie A. C. (1) był niekonsekwentny w swoich zeznań raz podając, że ów pojazd należał do majątku wspólnego, raz że był prezentem dla całej rodziny, a raz iż żona mogła zrozumieć, iż ów pojazd jest prezentem osobistym dla niej. Pomocniczo warto zwrócić jeszcze uwagę na fakt, iż to tylko A. C. (2) została ujawniona w dowodzie rejestracyjnym tego pojazdu jako jego właścicielka. Dalej sam A. C. (1) wskazywał na rozprawie, iż o rzekomym braku sprezentowania tego pojazdu mówił niedoszłym nabywcom tego pojazdu w styczniu 2021 roku, a więc w czasie kiedy nie mogło toczyć się niniejsze postępowanie. E. nie można skutecznie twierdzić, iż twierdzenia faktyczne A. C. (2) odnośnie sprezentowania jej tego pojazdu są poczynione jako swoista linia obrony oskarżonej. Nadto sam A. C. (1) wskazywał na rozprawie, iż A. C. (2) była przeświadczona, iż ów pojazd stanowi jej

własność. Także inni świadkowie w tej sprawie nie posiadali szczegółowej wiedzy w tym zakresie. Owe okoliczności uniemożliwiały poczynienie ustaleń faktycznych w zakresie tytułu prawnego wejścia w posiadanie tego pojazdu przez oskarżoną na podstawie zeznań oskarżyciela posiłkowego i w tym zakresie Sąd oparł się na wyjaśnieniach A. C. (2). Kolejno należało zwrócić uwagę, iż zeznania A. C. (1) w zakresie posiadanego przez strony majątku były spójne z relacją oskarżonej i depozycjami innych przesłuchanych w tej sprawie świadków. Sąd Rejonowy zwrócił również uwagę, iż oskarżyciel posiłkowy w swoich depozycjach nie negował zaprzestania łożenia na utrzymanie żony, po jego zatrzymaniu w sprawie o znęcanie, a to w czerwcu 2020 roku. Tu trzeba mieć również na względzie SMS oskarżyciela z sierpnia 2020 roku, kiedy to A. C. (1) odmówił przysłania swojej żonie środków na utrzymanie. W pozostałym zakresie depozycje A. C. (1) nie były kwestionowane przez oskarżoną i jej obrońcę w odniesieniu do okoliczności relewantnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Zarazem wskazać trzeba, iż A. C. (1) przyznał, że posiadał wiedzę o dolegliwościach żony, które jak sam

oświadczył – finansował je leczenie, kiedy było między nimi dobrze. Sąd Rejonowy zważył również, iż w dużej części niniejszy proces nie był sporny w zakresie kwestii ustaleń faktycznych. E. siłą rzeczy depozycje oskarżyciela posiłkowego nie pozostają w sprzeczności z danymi przekazanymi przez innych świadków, natomiast należy zwrócić uwagę, iż owe zeznania oddawały inną optykę tych zdarzeń/sytuacji aniżeli wyjaśnienia oskarżonej, co jest jednak zgodne z zasadami doświadczenia życiowego i poza charakterem w jakim A. C. (2) weszła w posiadanie tego pojazdu, strony nie podały sprzecznych w zakresie faktograficznym depozycji. Stąd też Sąd Rejonowy częściowo oparł się także na zeznaniach świadka A. C. (1).

Brak było podstaw do zanegowania zeznań świadka B. L. (1). Świadek opisała swoje spostrzeżenia związane z przebiegiem transakcji sprzedaży pojazdu marki A. (...). Świadek w sposób szczegółowy opisała swoją rolę w tym wydarzeniu. Owe zeznania licują z wyjaśnieniami A. C. (2), a także pośrednio z depozycjami T. C. oraz K. C. (1). Należy również zwrócić uwagę, iż świadek pośrednio potwierdził twierdzenia

A. C. (2) odnośnie sprezentowania jej tego pojazdu. W tym miejscu należy zwrócić uwagę na jej zeznanie z rozprawy głównej, kiedy to świadek podała, iż oskarżona jeszcze na długo przed inkryminowanym czynem podała jej, że auto dostała w prezencie od męża. Trzeba również zaznaczyć, iż świadek L. zeznała, iż sprzedaż tego samochodu była motywowana trudną sytuacją majątkową i zdrowotną oskarżonej. Świadek podała także, iż to na skutek jej działań A. C. (2) w okresie zaprzestania łożenia na jej utrzymanie przez oskarżyciela posiłkowego korzystała z pomocy Stowarzyszenia (...). Zeznania świadka należy ocenić jako spójne, logiczne oraz zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Brak jest w tych zeznaniach dyskwalifikujących je sprzeczności. Rzeczone zeznania nie pozostają w opozycji także do danych przedstawionych przez inne osoby zeznające w tej sprawie. Trzeba równocześnie podkreślić, iż przydatność tych zeznań jest stosunkowo mała (mogą subsydiarnie wspierać wersje oskarżonej) gdyż B. L. (1) wiedzę o dużej części swoich depozycji powzięła właśnie z przekazów A. C. (2). Tym samym zeznania świadka należało ocenić jako wiarygodne, przy tym

	ważąc ich przydatność dla poczynienia w tej sprawie relewantnych ustaleń faktycznych.	
	<p>Średnią przydatność dla odtworzenia stanu faktycznego w tej sprawie miały zeznania świadek T. C.. Świadek sama przyznała, iż nie wie czy rzeczony pojazd stanowił prezent dla jej córki czy też nie. W tym zakresie T. C. podała, iż nigdy nie wtrącała się w życie swoich dorosłych dzieci. E. świadek nie ma wiedzy w kluczowej dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy kwestii. Zarazem należy zwrócić uwagę na pewną nieścisłość zeznań T. C., która podała, iż po zatrzymaniu oskarżonego, A. C. (1) dalejłożył na utrzymanie rodziny. W tym zakresie owe zeznania nie pozostają spójne z samymi depozycjami A. C. (1), który podał, iż od tego czasułożył na utrzymanie dzieci oraz opłacał rachunki. Tego rodzaju wpłaty widoczne są także na rachunku bankowym przedstawionym przez oskarżoną. Zeznania świadka T. C. charakteryzował żal do córki za jej postępowanie. Świadek nie kryła swoich negatywnych uczuć względem córki. Niemniej jej zeznania w tym przedmiocie należało uznać za nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Co</p>	

ważne T. C. potwierdziła wskazania zważnionych małżonków, iż posiadają oni znacznej wartości majątek ziemski. T. C. nie potrafiła także zreferować sytuacji zdrowotnej córki, co jest zrozumiałe biorąc pod uwagę ich konflikt osobisty. Tym samym zeznania T. C. mają nikiel znacznie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Średnie znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miały zeznania świadka K. C. (1). Świadek podała bowiem, że nie wie czy pojazd marki A. stanowił prezent dla jej matki. Początkowo K. C. (1) podała, iż tak mogło być i że został on zakupiony dla jej matki. Natomiast w innych miejscach świadek domniemywała, iż samochód miał służyć potrzebom rodziny. Charakterystyczne jest również podanie zupełnie odmiennych planów odnośnie posiadania tego pojazdu aniżeli ujawniono w relacjach K. C. (2) czy T. C.. Należy również zwrócić uwagę, iż świadek podała, iż postawa A. C. (1) odnośnie sprzedaży tego samochodu uległa zmianie po wszczęciu postępowania w sprawie o znęcania się. Jednocześnie K. C. (1) nie potrafiła wytłumaczyć sensu SMS wysłanego przez jej ojca odnoszącego się do polecenia sprzedaży

„danego oskarżonej” samochodu. W trakcie ogółu zeznań K. C. (1) wskazywała, iż to ojciec w końcowym okresie trwania małżeństwa stron bardziej troszczył się o rodzinę. K. C. (1) podała także, iż to ojciec ponosił koszty utrzymania domu. Świadek potwierdziła posiadanie przez strony majątku ziemskiego o znacznej wartości. Świadek potwierdziła także istnienie u swojej matki dolegliwości zdrowotnych o podłożu ginekologicznym i okulistycznym. Poza tym świadek nie miała wiadomości odnośnie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia tej sprawy. W zeznaniach świadka dało odczuć się głęboką niechęć do matki. Niemniej jednak owe uczucia K. C. (1) nie przenosiła na twierdzenia natury faktograficznej, gdzie podkreślała głównie brak swojej wiedzy odnośnie tytułu prawnego objęcia przez jej matkę przedmiotowego samochodu. Tym samym brak było podstaw aby negować wiarygodność zeznań K. C. (1), zarazem podkreślając ich subsydiarną przydatność dla odtworzenia stanu faktycznego w tej sprawie.

Nikła przydatność miały zeznania złożone w tej sprawie przez świadka K. C. (2). Świadek opisał, że

pojazd był używany przez K. C. (1), a w przyszłości miał służyć jemu. Świadek zaprzeczył aby istniały plany sprzedaży tego pojazdu, co przeczy zeznaniom K. C. (1), a zarazem wskazuje na brak zgody małżonków odnośnie dalszego losu tego pojazdu. Świadek w swoich zeznaniach koncentrował się na wskazaniu, iż sytuacja majątkowa jego matki nie była tragiczna. Świadek podał, iż obydwój rodzice uczestniczyli w procesie jego leczenia. Zeznania świadka nie odnoszą się do zasadniczych dla tego procesu kwestii. Zarazem z treści jego zeznań widać, iż świadek nie orientuje się w datach poszczególnych zdarzeń, o czym świadczy brak jego wiedzy o zatrudnieniu matki w tym czasie. Do tego symptomatyczny jest także brak wiedzy świadka odnośnie charakterystyki problemów zdrowotnych oskarżonej. Co charakterystyczne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy K. C. (2) w końcowej części swojej swobodnej wypowiedzi podał, iż auto miało służyć do użytku rodziny, lecz słyszał także o nim jako prezencie (w domyśle dla matki) O. twierdzenie jeszcze bardziej uwiarygadnia wyjaśnienia oskarżonej, gdzie podawała ona, że na skutek dania jej tego samochodu w prezencie ,

o czym świadczy także SMS oskarżyciela, czuła się jedyną właścicielką tego pojazdu. K. C. (2) opisał także majątek rodziców w sposób zbieżny z innymi osobami występującymi w tym procesie w roli świadków. Podobnie jak w przypadku K. C. (1) również K. C. (2) jawił się w swoich zeznaniach jako osoba obierająca stronę ojca w ogólnym konflikcie stron, co jeszcze bardziej każe zwrócić uwagę na jego oświadczenia, iż słyszał o samochodzie jako o prezencie dla matki. To wszystko wskazuje na brak podstaw do poczynienia świadkowi zarzutu złożenia nieprawdziwych zeznań, jednak owe relacje są jedynie częściowo przydatne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Istotne znacznie dla rozstrzygnięcia tej sprawy miały SMS wysłane przez oskarżyciela posiłkowego do oskarżonej. Pierwszy z nich jednoznacznie wskazuje, iż samochód sprzedany przez A. C. (2) został zakupiony dla niej przez jej męża. Drugi z nich wskazuje natomiast na nieudolne próby A. C. (1) wskazania, iż wcześniejsze twierdzenia odnośnie własności tego pojazdu przez A. C. (2) miały być przenośnią. Żadna ze stron nie kwestionowała

	<p>autentyczności tych SMS. Co ważne druga z tych wiadomości została wysłana już po inkryminowanej transakcji,</p>	
	<p>Nikłe znacznie dla tej sprawy miały dowody z dokumentów dotyczących ofert polis ubezpieczeniowych. Z uwagi że małżonkowie do pewnego czasu prowadzili wspólne życie, a tylko A. C. (1) pracował zawodowo, logicznym jest, że to on przynajmniej częściowo partycypował w kosztach utrzymania pojazdu. Jednak ów fakt nie może prowadzić do negacji jego pierwotnego darowania żonie.</p>	
	<p>Sąd Rejonowy uznał również za wiarygodne dokumentację przedłożoną przez oskarżoną A. C. (2) w toku postępowania jurysdykcyjnego. Owe dokumenty nie były kwestionowane przez strony. Wnioski z nich wynikające mają także oparcie w dowodach osobowych.</p>	
	<p>Sąd Rejonowy nie powziął także wątpliwości odnośnie przydatności dla przedmiotowego procesu innych nieosobowych źródeł dowodowych jak chociażby dokumenty dotyczące danych osobo poznawczych odnoszących</p>	

	<p>się do A. C. (2) w postaci karty karnej, notatki o oskarżonym zaświadczeniu starosty. Dane osobopoznawcze w kontekście ogólnego majątku stron zostały także ustalone w oparciu o zeznania członków rodziny oskarżonej. Dokumenty te zostały sporządzone we właściwej formie przez kompetentne do tego osoby, a strony procesu nie podniosły żadnych uwag odnośnie autentyczności zawartych w nich danych. Stąd też przedmiotowe dokumenty stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w tej sprawie, zwłaszcza w zakresie oceny właściwości i warunków osobistych A. C. (2)</p>		
<p>1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia		

	postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie	I	A. C. (2)
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			

A. C. (2) została oskarżona o to, że w dniu 24 kwietnia 2021 roku w Ł., rejonu (...) dokonała przywłaszczenia powierzonego jej samochodu marki A. (...) o nr rej. (...), poprzez jego sprzedanie za kwotę 9000 złotych tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k.

Przeprowadzony przewód sądowy nie dał podstaw do podzielenia zarzutu skargi oskarżycielskiej, a to z trzech niezależnie następujących od siebie powodów, które można uporządkować w swoiste stopnie, aktualizujące następny powód do wydania wyroku uniewinniającego w przypadku braku możliwości podzielenia pierwszego.

Po pierwsze należy zważyć, iż oczywistym jest, że A. C. (2) stanęła pod zarzutem przywłaszczenia samochodu osobowego marki A. (...). W ocenie Sądu Rejonowego już sam kształt owego zarzutu jawi się niepoprawny. W szczególności należy zwrócić uwagę, iż sama czynność sprzedaży owego pojazdu była bowiem czynnością ważną w rozumieniu przepisów prawa cywilnego. Mianowicie art. 37 k.r.o. zawiera enumeratywne wyliczenie czynności prawnych do ważności, których niezbędna jest zgoda współmałżonka.

Natomiast to art. 36¹k.r.o. mówi o ewentualnym sprzeciwie współmałżonka zastrzegając, iż ów sprzeciw jest skuteczny względem kontrahenta w sytuacji jego wiedzy o nim. Okoliczność ta należy zestawić z ogólną zasadą prawną w świetle, którą przestępstwa nie może stanowić czynność legalna/ważna na gruncie prawa cywilnego. E. przedmiotem przywłaszczenia A. C. (2) mógł być nie samochód, lecz wartość pieniędzy przekazanych na poczet sprzedaży w wysokości przekraczającej udział oskarżonej w majątku wspólnym Sąd Rejonowy oczywiście podziela możliwość przywłaszczenia rzeczy wchodzącej w skład majątku wspólnego w trakcie trwania małżeństwa, zastrzegając jednakowoż, iż w odniesieniu do tego rodzaju rozporządzeń mieniem nie można kusić się o swego rodzaju automatyzm, lecz konieczne jest rozważenie całokształtu okoliczności sprawy, co stanowiło jednak 3 ostatnią przyczynę wydania w tej sprawie wyroku uniewinniającego.

Wydanie tego wyroku okazało się być niezbędne z uwagi na poczynione przez Sąd ustalenia faktyczne, negujące twierdzenie, że ów samochód osobowy

wchodził w skład majątku wspólnego stron. W okolicznościach niniejszej sprawy bezsporne było, iż samochód ten został zakupiony przez A. C. (1), za pieniądze stanowiące jego wynagrodzenie za pracę. W tym momencie ów pojazd na podstawie art. 31 § 2 pkt 1 k.r.o. stał się składnikiem majątku wspólnego A. i A. C. (1). Jednak niedługo potem oskarżony przekazał ów pojazd swojej żonie, dając go w prezencie. (W odniesieniu do tej okoliczności faktycznej należy odesłać do oceny zebranego materiału dowodowego, aby nie powtarzać raz już poczynionej argumentacji – w szczególności oceny zeznań oskarżyciela posiłkowego oraz wyjaśnień oskarżonej – jedynie należy nadmienić kwestię wyjaśnień oskarżonej, niekonsekwentnych zeznań A. C. (1), wymowy SMS wysłanego oskarżonej, czy depozycji K. C. (2), który wspomniał, iż słyszał, iż samochód ten miał stanowić prezent) Ten akt woli A. C. (1) stanowił de facto darowiznę przysługującego mu udziału w majątku wspólnym do majątku osobistego oskarżonej. Nie budzi przy tym wątpliwości, iż w polskim porządku prawnym istnieje możliwość poczynienia przez małżonka darowizny z

majątku wspólnego do majątku osobistego drugiego małżonka. Tym samym biorąc pod uwagę poczynione na gruncie niniejszej sprawy ustalenia faktyczne należało stwierdzić, iż A. C. (2) była wyłącznym właścicielem pojazdu marki A. (...). E. jako wyłączny właściciel tego pojazdu nie mogła już potem go przywłaszczyć. Oczywiście jak wynika z postępowania dowodowego strony w trakcie konfliktu w ich małżeństwie popadły również w konflikt odnośnie charakteru aktu wydania A. C. (2) tego pojazdu. Niemniej owych oświadczeń A. C. (1) nie sposób zakwalifikować jako skuteczne odwołanie owej darowizny. Zatem na gruncie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych należało przyjąć, iż A. C. (2) sprzedała samochód wchodzący w skład jej majątku osobistego, a więc nie mogła go przywłaszczyć.

Irrelevantne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miał fakt, iż oskarżona z tego samochodu nie korzystała, lecz czyniła do córka stron, albowiem czym innym jest posiadania, aniżeli dzierżenie z czym mieliśmy do czynienia w wypadku K. C. (1).

Kolejno nawet negując stwierdzenie, iż samochód

ten faktycznie na skutek darowizny/ prezentu stał się wyłączną własnością pokrzywdzonej, koniecznym jest zwrócenie uwagi na stronę podmiotową występkę przywłaszczenia. Nie ulega wątpliwości, iż występki ten charakteryzują się specyficzną stroną podmiotową tj. zamiarem kierunkowym, będącym odmianą zamiaru bezpośredniego.

Niemożliwym jest tym samym przypisanie popełnienia tego przestępstwa w zamiarze wynikowym bądź też w jakiegokolwiek postaci nieumyślności. Odwołując się do tych trywialnych stwierdzeń należy zwrócić uwagę na same twierdzenia A. C. (1), który na rozprawie podał, iż z uwagi na okoliczności wejścia w posiadanie tego pojazdu A. C. (2) mogła pomyśleć, iż stanowi on prezent dla niej. Dalej oskarżyciel posiłkowy na rozprawie kilkakrotnie wskazywał, iż jego żona była w pełni przekonana iż samochód ten stanowi jej wyłączną własność. Co więcej fakt jego sprezentowania został pośrednio podkreślony w zeznaniach K. C. (2). Tym samym ogół okoliczności faktycznych sprawy, w tym szczególności treść SMS oskarżyciela posiłkowego wskazuje, iż A. C. (2) działała w przekonaniu, iż to ona jest właścicielką tego pojazdu. Okoliczności

tej nie może zmienić późniejszy sprzeciw (też bezsporny w aspekcie faktograficznym) A. C. (1) ze stycznia 2021 roku. Oskarżyciel posiłkowy nie był bowiem na skutek tego rodzaju oświadczenia cofnąć skutków dokonanej uprzednio darowizny, a przez to A. C. (2) dalej mogła i pozostawała w przeświadczeniu, że samochód ten został jej wcześniej dany, co również dezawuuje możliwość przypisania jej przestępstwa przywłaszczenia. Tym samym nawet uznając, iż nie doszło do skutecznej darowizny owego samochodu do majątku osobistego oskarżonej to i tak w świetle samych zeznań A. C. (1), nie wspominając już o wiarygodnych depozycjach A. C. (2) należało uznać, iż w realiach tej sprawy nie są spełnione znamiona podmiotowe, co również wyklucza możliwość przypisania oskarżonej zarzucanego jej przestępstwa. Oskarżona w takim przypadku pozostawała bowiem w swoistym błędzie co do okoliczności faktycznej – faktu braku wyłącznej własności tego samochodu, który to błąd w realiach polskiego kodeksu karnego wyklucza możliwość przypisania przestępstwa umyślnego.

Po trzecie, odzegnując się od powyżej zawartych rozważań, które w ocenie Sądu uniemożliwiają przypisanie tego przestępstwa oskarżonej, nie można podzielić optyki oskarżyciela publicznego, który upatruje możliwość przywłaszczenia rzeczy wchodzącej w skład majątku wspólnego małżonków w przypadku każdego rozporządzenia rzeczą ruchomą podjętą niezgodnie z wolą drugiego współwłaściciela, lub nawet przy jego sprzeciwie. W tym miejscu należy odwołać się do szerokich rozważań w tym przedmiocie, znajdujących się w dorobku Sądu Najwyższego i innych sądów powszechnych. Mianowicie Sąd Najwyższy już w sztandarowym wyroku w sprawie V KRN 421/22 podał, iż do przypisania zaboru mienia wchodzącego w skład wspólnoty majątkowej małżeńskiej niezbędne jest ustalenie, że sprawca, zabierając samowolnie i sprzedając ruchomości należące do tej wspólnoty, miał zamiar powiększenia swojego majątku kosztem żony. W uzasadnieniu tego wyroku w sposób szczegółowy wskazano, iż do przypisania przestępstwa przywłaszczenia niezbędne jest poddanie oceny wartości rozporządzanego

składnika majątku w kontekście ogółu majątku wspólnego stron i stwierdzenie iż owo rozporządzenie uczyniło nieodwracalną szkodę drugiego małżonka – jest niemożliwe do zaliczenia w ewentualnym postępowaniu w sprawie o podział majątku dorobkowego.

Przedmiotowy wyrok w dalszym ciągu zachowuje swoją aktualność i od dłuższego czasu jest cytowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego jako przykład braku automatyzmu w przypadku rozporządzeń mieniem z majątku wspólnego przy braku zgody drugiego małżonka. Warto w tym miejscu odwołać się także do szerokiej argumentacji zawartej w postanowieniu Sądu Najwyższego w sprawie I KZP 18/07. Odwołując się natomiast do orzecznictwa sądów powszechnych należy zacytować tezę wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie w sprawie II AKa28/18, gdzie wskazano, iż dla bytu przestępstwa z art. 284 § 1 k.k. nie jest wystarczający sam fakt zadysponowania przez oskarżaną środkami finansowymi poprzez wypłacenie ich z konta męża, bowiem przyjęcie odpowiedzialności karnej za przywłaszczenia majątku dorobkowego jest uzależnione także od ustalenia, że oskarżona

uczyniła to z zamiarem powiększenia swojego majątku kosztem majątku męża. Chodzi mianowicie o to, czy można w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, zasadnie przyjąć, iż uczyniła to w ten sposób, by rzecz ta nie mogła zostać zaliczona jako składnik majątku dorobkowego w sprawie o podział tegoż majątku, a więc działała z zamiarem spowodowania nieodwracalnej szkody w majątku współmałżonka. Konieczne w tym zakresie dla bytu tego przestępstwa jest stwierdzenie faktycznej niemożności zaliczenia owego rozporządzenia mieniem na konto wzajemnych rozliczeń w postępowaniu o podział majątku wspólnego. Na gruncie niniejszej sprawy w niemal tożsamym stanie faktycznym zapadł wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie w sprawie V Ka 3/21. Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należało zwrócić uwagę, iż strony dysponują majątkiem liczonym jak podał sam A. C. (1) w milionach złotych, w skład którego wchodzi nieruchomości wchodzące w skład wspólności ustawowej jeszcze aktualnych małżonków. Tym samym rozporządzenie wbrew woli męża samochodem wartym 9000 złotych (wartość udziału oskarżonej 4500 złotych)

nie mógł przynieść żadnych ujemnych następstw w kontekście możliwości zaliczenia tego rozporządzenia mieniem w postępowaniu o podział majątku wspólnego. Zarazem charakter tego majątku uniemożliwiał skorzystanie przez oskarżonej z niego w celu zapewnienia swoich podstawowych potrzeb życiowych bez zgody, silnie skonfliktowanego z nią wówczas małżonka. Dalej nie bez znaczenia pozostaje fakt, iż A. C. (2) dokonała tego rozporządzenia, aby uzyskać pieniądze na życie i leczenie. Warto tu wskazać, iż w tym czasie A. C. (1) przestał łożyć na utrzymanie małżonki czym przecież oskarżyciel posiłkowy rażąco naruszył obowiązek alimentacyjny, który nakładał na niego art. 27 k.r.o. Brak jest w aktach sprawy również żadnego dowodu wskazującego, aby A. C. (2) pieniądze te przeznaczyła na przedmioty o charakterze zbytkowym. Przeciwnie ustalono, że pieniądze te zostały zużyte poprzez zaspokajanie normalnych potrzeb życiowych oskarżonej, a więc żony oskarżyciela posiłkowego i po części także ich wspólnego syna K. C. (2). Nie sposób jest więc skutecznie twierdzić, iż oskarżona swoim działaniem włączyła ową kwotę do swojego majątku

osobistego, kosztem majątku wspólnego stron. To wszystko powoduje, iż nawet przyjąwszy, iż ów samochód stanowił część majątku wspólnego stron, a A. C. (2) zdawała sobie sprawę z tego stanu rzeczy to i tak swoim działaniem nie zrealizowała znamion przestępstwa przywłaszczenia.

Wobec wyżej wyłożonej argumentacji Sąd Rejonowy uznał, iż zachowanie A. C. (2) zarzucane skargą oskarżycielską nie wyczerpało znamion przestępstwa przywłaszczenia rzeczy powierzonej, ani żadnego innego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego, co w świetle treści art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. musiało prowadzić do uniewinnia oskarżonej.

KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<i>inne zagadnienia</i>			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
7. <i>Koszty procesu</i>			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II	Natomiast z uwagi na złożenie przez obrońcę oskarżonej A. C. (2) adwokata M. Z. oświadczenia o braku opłacenia przez oskarżonego udzielonej mu pomocy prawnej Sąd Rejonowy przyznał obrońcy oskarżonemu stosowne wynagrodzenie. Przy określeniu tego wynagrodzenia Sąd Rejonowy orzekał w oparciu o stawki wymienione w rozporządzeniu o opłatach za czynności adwokatów przyjmując w pełni		

argumentacje wyrażoną w wyroku TK z 23.4.2020 r SK 66/19 czy postanowieniu SN z 7.1.2021 r., I CSK 598/20. W tym zakresie należy wskazać, że rzeczony obrońca reprezentował oskarżoną tylko na etapie postępowania jurysdykcyjnego. Jednocześnie z uwagi na fakt, iż Trybunał Konstytucyjny zakwestionował jedynie wysokość stawek zawartych w rozporządzeniu ministra sprawiedliwości w sprawie kosztów nieopłaconej pomocy udzielonej przez adwokata z urzędu, koniecznym było powiększenie przyznanego obrońcy wynagrodzenia o stawkę podatku VAT wynoszącego 23%. Natomiast podwyższenie stawki za rozprawę główną wynikało z faktu braku zakończenia rozprawy po pierwszym terminie, co implikowało podniesienie wysokości stawki za postępowaniu jurysdykcyjne o 20 % w odniesieniu do każdego merytorycznego terminu rozprawy głównej. Zarazem z uwagi na skomplikowany pod względem prawny charakter tej sprawy, a także istotną aktywność obrońcy oskarżonej w procesie, Sąd podwyższył wymiar stawki należnej obrońcy z urzędu do poziomu 125 % stawki wynikającej z

	<p>rozporządzenia. Dlatego też w punkcie II wyroku przyznał obrońcy oskarżonego adwokatowi W. G. kwotę (...)80 złotych tytułem nieodpłatnej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej A. C. (2) z urzędu w toku dotychczasowego procesu karnego</p>	
III	<p>Wobec jednoznacznej treści art. 632 pkt 2 k.p.k. Sąd uniewinniając oskarżoną A. C. (2) od zarzucanego jej czynu zobligowany był stwierdzić, iż koszty procesu ponosi Skarb Państwa.</p>	
Podpis		